

han, at ogsaa en Slægtning af den fordrukne Sidse Rullekone efter Sigende skulde være bleven Minister.

Husets unge Datter Rosalie begreb ikke Aarsagen til den sære Stemning, der herskede ved Bordet. Hun var en køn Brunette med et frimodigt Væsen, der var Forældrene og navnlig hendes Broder til daglig Bekymring. Hun havde aldrig set sin københavnske Farbroder, og det var hende derfor — som hun sagde — saa inderlig knusende revnende ligegyldigt, at han nu var bleven Minister. De bar jo ikke engang det samme Navn.

Hun havde det i saa Henseende ganske som sine to Studenterfætttere, i hvis Sjæle Dragesæden fra Søren Smeds Trængsels-dage heller ikke havde fundet nogen Rugeplads. Alle tre var de endnu lykkeligt uvidende om de Sindets Giftstoffer, der havde formørket Tilværelsen for deres Fædre.

Efter Bordet gik de to gamle Brødre deres vante Gang ned paa Kontoret, mens Studenterne og Kusinen tog ud paa en Spaseretur.

Jørgen Skolelærer satte sig paa sin hævdvundne Plads i Sofaen med sin store Træpibe. Han sad der tungt hensunken i sig selv og bakkede paa Piben uden at mærke, at den var gaaet ud. Der var for ham det underlige ved det store, der var sket, at han i sine Tanker havde oplevet det altsammen for længe, længe siden. Fra sin Ungdom havde han drømt begejstret og lykkeligt om denne Sejrens Dag, havde forestillet sig baade den flagsmykkede By og Røret i Gaderne og de mange glade Ansigter. Kun een Ting var anderledes: han selv, hans egen Glæde, der var forvandlet til Uro og Bekymring ved Tanken om Tyge.

Trods megen Grublen og anstrengt Nattevaagen ved sin Bedepult og Bibel fattede han ikke, at den Alseende, for hvem Hjertets dybeste Afgrunde var som den klareste Dag, havde udvalgt et Menneske som Tyge til Fører for et kristent Folk i dets Kamp for Frihed og Retfærdighed, — en Frafalden, en Vellystning. For den danske Menigheds Skyld og for Tyges egen Frelses Skyld havde han endnu denne Nat anraabt Gud om dog at afvende Forargelsen.

Pludselig hørtes der Musik henne i Gaden. En demokratisk